

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Krásná
KATASTROFA

JAMIE McGUIRE

Krásná
KATASTROFA

Krásná
KATASTROFA

JAMIE MCGUIRE

FORTUNA

Postavy a události popisované v tomto románu jsou fikce.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, žijícími či mrtvými,
je náhodná a nikoli autorem plánovaná.

Original title: Beautiful Disaster
First published in 2012
Published by Jamie McGuire, LLC
607 West McKinley Avenue
Blackwell, OK 74631

Copyright © 2011 by Jamie McGuire

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Jana Pacnerová, 2013

V roce 2013 vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána
do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky,
mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-672-6

*Věnováno fanouškům,
jejichž láska k příběhu
proměnila přání
v knihu, kterou teď držíte v ruce.*

Kapitola první

Červený praporek

VŠECHNO V MÍSTNOSTI PŘÍMO ŘVALO, ŽE TAM NEPATŘÍM. Schody se drolily, hluční a neurvalí štamgasti se tlačili tělo na tělo a vzduch byl směsicí potu, krve a plísně. Hlasy spolu nezřetelně splývaly, jak všichni vyřvávali čísla a jména, paže mávaly, v zorném poli se mi míhaly peníze a gesta, kterými se v hluku komunikovalo. Prodírala jsem se davem těsně v patách mé nejlepší přítelkyni.

„Nevyndávej prachy, Abby!“ volala na mě America. Její široký úsměv zářil dokonce i v šeru.

„Drž se těsně u mě! Až to začne, bude to ještě horší!“ překřikoval Shepley okolní rámus. America ho popadla za ruku, a pak chytla mě a Shepley nás vedl mořem lidí.

Zakouřený vzduch prořálo ostré zabečení trubky. Zvuk mě polekal, až jsem nadskočila a hledala očima zdroj toho kraválu. Na dřevěné židli stál muž, v jedné ruce držel žvanec prachů, v druhé megafon. Přidržel si u úst plastový náustek.

„Vítejte v krvavé lázni! Jestli hledáte ekonomiku pro začátečníky, tak jste kurva na špatný adrese, kamarádi! Jestli hledáte Kruh, tak je tohle vaše Mekka! Jmenuju se Adam. Určuju pravidla a soudcuju boj. Sázání končí, když jsou protivníci na parketu. Nedotýkat se bojovníků, nepomáhat, neměnit sázky a nevstupo-

vat do ringu. Kdo tahle pravidla poruší, dostane na držku a vyletí odtud bez peněz! Včetně vás, dámy! Takže mi nedělejte bordel v systému krzevák svoje děvky, hoši!“

Shepley potřásl hlavou. „Ježíšmarjá, Adame!“ zařval na konferenciéra přes okolní hluk – zjevně přítelův slovník neschvaloval.

Srdce mi bušilo v hrudi. V růžovém kašmírovém svetříku a s perlovými náušnicemi jsem si připadala jako paní učitelka na pláži v Normandii při vylodění spojeneckých vojsk. Slíbila jsem Americe, že všechno zvládnou, ale v epicentru dění jsem cítila nutkání držet se její špejlovité paže oběma rukama. Věděla jsem, že by mě nevystavila žádnému nebezpečí, ale ve sklepě s nějakými padesáti vysokoškoláky, jejichž záměrem bylo krveprolítí a zbohatnutí, jsem si nebyla dvakrát jistá, že máme šanci z toho vyjít bez úhony.

Když America na soustředění prváků poznala Shepleyho, často ho pak doprovázela na tajné zápasy, konané v různých suterénech Východní univerzity. Každá akce se konala na jiném místě, které se uchovávalo v tajnosti ještě skoro hodinu před zápasem.

Protože jsem se pohybovala v poněkud jemnějších kruzích, překvapilo mě, když jsem se dozvěděla o podzemním světě Východní univerzity, ale Shepley o něm věděl ještě dřív, než sem nastoupil. Travis, Shepleyho spolubydlící a bratranec, se zúčastnil prvního zápasu před sedmi měsíci. Povídalo se o něm, že už v prváku to byl nejvražednější účastník, jakého Adam zažil za ty tři roky, co Kruh vytvořil. Na začátku druhého ročníku byl Travis neporazitelný. Travis a Shepley z výher – spojenými silami – snadno a lehce platili nájem a účty.

Adam znovu zvedl k ústům megafon, řev a pohyb eskalovaly horečným tempem.

„Dneska tu máme nového vyzývatele! Hvězda Východní univerzity ve volném stylu, Marek Young!“

Vypukl jásot a dav se rozestoupil jako Rudé moře, když do místnosti vstoupil Marek. Kruhový prostor se uvolnil a dav hvízdal, bučel a dráždil soutěžícího. Vyskočil do vzduchu a zahýbal krkem dopředu a dozadu, tvář měl vážnou a soustředěnou. Dav se trochu utiřil, bylo slyšet jen jednotvárný řev, a pak mi ruce vystřelily k uším, když z velkých zesilovačů na druhé straně místnosti zaburácela hudba.

„Našeho druhého zápasníka nemusím představovat, ale protože jsem z něj posranej strachy, představím ho i tak! Třeste se, kluci, a svlíkejte kalhotky, dámy! Tady ho máte: Travis, 'Vzteklej pes' Maddox!“

Hlasitost explodovala, když se ve dveřích na druhém konci místnosti objevil Travis. Vstupoval okázale, do půl těla nahý, uvolněný a nevzrušený. Odkráčel doprostřed kruhu, jako by přišel do práce. Pod tetovanou pokožkou se mu napínaly pevné svaly, když klepl pěstí o Markovy nastavené klouby. Travis se sklonil, něco pošeptal Markovi do ucha a zápasník se ze všech sil snažil zachovat přísný výraz. Marek si stoupl těsně proti Travisovi, takže se dotýkali špičkami nohou, a hleděli si přímo do očí. Markův výraz byl vražedný, Travis se tvářil mírně pobaveně.

Muži udělali pár kroků nazpátek a Adam zadul na trubku. Marek zaujal obranný postoj a Travis zaútočil. Stoupla jsem si na špičky, když jsem ztratila přehled, nakláněla jsem se ze strany na stranu, abych líp viděla. Sunula jsem se pomaličku dál, proklouzávala jsem řvoucím davem. Lokty mě dloubaly do boků a vrážela do mě cizí ramena, strkali si mě jako kuželku. Už jsem viděla temena Markovy a Travisovy hlavy, takže jsem se dál prodírala kupředu.

Když jsem se konečně ocitla vpředu, Marek právě popadl Trávise mohutnými pažemi a pokusil se s ním praštit o zem. Když se Marek při pohybu předklonil, Travis mu vrazil koleno

do obličeje. Než se Marek vzpamatoval z úderu, Travis se do něj pustil a jeho pěsti zas a znova dopadaly na Markův zkrvavený obličej.

Do paže se mi zarylo pět prstů, ucukla jsem.

„Co to sakra děláš, Abby?“ zeptal se Shepley.

„Já zezadu nevidím!“ zavolala jsem na něj.

Obrátila jsem se do arény právě včas, abych viděla, jak se Markovi zdařila bytelná rána pěstí. Travis se otočil a okamžik jsem myslela, že uhýbá dalšímu úderu, ale otočil se o tři sta šedesát stupňů a praštil loktem přímo doprostřed Markova nosu. Krev mi vystříkla na obličej a pocákala předeek svetříku. Marek dopadl na betonovou podlahu, až to žuchlo, a na krátký okamžik panovalo v místnosti naprosté ticho.

Adam hodil na Markovo bezvládné tělo čtverec šarlatové látky a dav detonoval. Peníze znovu šly z ruky do ruky a výrazy v tvářích se dělily na spokojené a zklamané.

Pohyb přicházejících a odcházejících mnou zmítal po místnosti, America někde za mnou volala mé jméno, ale mě fascinovala ta červená stopa, která se mi vinula od hrudníku k pasu.

Přede mnou se zastavil pár těžkých černých bot a odvrátil mou pozornost k podlaze. Jela jsem očima nahoru: džíny pocákané krví, pěkně vypracované břišní svaly, nahá tetovaná hrud' zalitá potem a konečně přívětivé, hnědé oči. Někdo do mě zezadu strčil a Travis mě chytil za rameno dřív, než jsem upadla.

„Hele! Vycouvej od ní!“ zamračil se Travis a odstrčil kohosi, kdo se ke mně přiblížil. Jeho přísný výraz roztál v úsměvu, když uviděl můj svetřík, a pak mi otřel obličej ručníkem. „Promiň, Holubičko.“

Adam poplácal Trávise po zátylku. „No tak, Vzteklej pse! Čekaj na tebe prachy!“

Neodtrhl oči od mých. „Toho svetru je sakra škoda. Sluší ti.“

V příštím okamžiku už byl obklopen fanoušky a zmizel, odkud přišel.

„Co tě to napadlo, ty blbečku?“ řvala America a škubala mi ramenem.

„Přišla jsem se podívat na zápas, ne?“ usmála jsem se.

„Ty tady vůbec nemáš být, Abby,“ plísnil mě Shepley.

„America taky ne,“ řekla jsem.

„Ta neskáče do ringu!“ zamračil se. „Jdeme.“

America se na mě usmála a otřela mi obličej. „Ty jsi ale děsná, Abby. Bože, já tě miluju!“ Zahákla mi paži kolem krku a vydali jsme se po schodech nahoru a ven do noci.

America mě následovala ke dveřím mé ložnice a tam se ušklíbala na mou spolubydlící Karu. Okamžitě jsem si stáhla zakrvácený svetřík a hodila ho do koše se špinavým prádlem.

„Fujtajbl. Kde jsi byla?“ zeptala se Kara z postele.

Podívala jsem se po Americe, která pokrčila rameny. „Krev z nosu. Ty jsi ještě neviděla žádné Abbyino slavné krvácení z nosu?“

Kara si posunula brýle a zavrtěla hlavou.

„Však uvidíš.“ Mrkla na mě a pak za sebou zavřela dveře. O necelou minutu později mi zacvrlikal mobil. Jak měla America ve zvyku, poslala mi textovku pár vteřin potom, co jsme se rozloučily.

zstanu u shepa ahoj zítra kralovna ringu

Koukla jsem po Kaře, která mě sledovala, jako by mi každou chvíli měla začít z nosu tryskat červená.

„Dělala si legraci,“ řekla jsem.

Kara lhostejně kývla a pak sklopila pohled ke změti knih, rozložené na příkrývce.

„Nejspíš se půjdu osprchovat,“ řekla jsem, sebrala osušku a toaletní taštičku.

„Dám vědět médiím,“ utrousila Kara s kamennou tváří, aniž zvedla hlavu.

NÁSLEDUJÍCÍHO DNE JSME SE SEŠLI SE SHEPLEYM A AMERIKOU u oběda. Měla jsem v úmyslu sedět sama, ale jak se do jídelny trousili studenti, židle kolem mě se plnily buď kluky ze Shepleyho bratrstva, nebo členy fotbalového týmu. Někteří byli na zápase, ale o mém prožitku z ringu se nikdo nezmnínil.

„Shepe,“ zavolal někdo, kdo šel kolem.

Shepley kývl a America i já jsme se otočily právě včas, abychom viděly, jak Travis usedá do čela stolu. Následovaly ho dvě vlnadné chemické blondýny v tričkách sesterstva Sigma Kappa. Jedna z nich si sedla Travisovi na klín, druhá vedle něj a sápala se mu po tričku.

„Myslím, že se mi zrovna zved kufr,“ zamumlala America.

Blondýna na Travisově klíně se k Americce obrátila. „To jsem slyšela, ty courou.“

America popadla rohlík a hodila ho přes stůl, jen taktak minula blondýninu tvář. Než dívka stihla pronést další slovo, Travis povolil kolena a nechal ji spadnout na zem.

„Auvajs!“ zakvičela s pohledem na Trávise.

„America je moje kamarádka. Musíš si najít jiné klín, Lex.“

„Travisi!“ kňourala a hrabala se na nohy.

Travis se soustředil na svůj talíř a ignoroval ji. Podívala se na druhou blondýnu, uraženě zafuněla a obě ruku v ruce odešly.

Travis mrkl na Ameriku, a jako by se nic nestalo, strčil si do pusy další sousto. Tehdy jsem si všimla malé ranky na jeho obočí. Vyměnil si pohled se Shepleym a pak se začal bavit s jedním z fotbalistů na protější straně stolu.

Ačkoliv dav u stolu prořídl, America, Shepley a já jsme otá-

leli a probírali plány na víkend. Travis se zvedl k odchodu, ale zastavil se na našem konci stolu.

„Cože?“ zeptal se Shepley hlasitě a přidržel si dlaň k uchu.

Snažila jsem se ho ignorovat co nejdéle, ale když jsem vzhledla, Travis na mě upřeně zíral.

„Vždyť ji znáš, Trave. Američina nejlepší kamarádka? Tuhle večer byla s námi,“ řekl Shepley.

Travis se na mě usmál, patrně jak nejšarmantněji dovedl. Sex a rebelantství mu čišely z kratičce ostříhaných hnědých vlasů a tetovaných předloktí – obrátila jsem oči v sloup nad tím, jak se mě pokouší zlákat.

„Odkdy máš nejlepší kamarádku, Mero?“ zeptal se Travis.

„Od prváku,“ odpověděla, sevřela rty a usmála se na mě. „Copak si nevzpomínáš, Travis? Zničil jsi jí svetr.“

Travis se usmál. „Ničím spousty svetrů.“

„Fujtajbl,“ zamumlala jsem.

Travis si otočil prázdnou židli vedle mě, sedl si a opřel si předloktí před sebe. „Tak ty jsi Holubička, co?“

„Ne,“ odsekla jsem. „Mám jméno.“

Zjevně ho pobavilo, jak se na něj tvářím, což mě jen ještě víc rozzlobilo.

„No? A jaké?“ zeptal se.

Zakousla jsem se do posledního jablka, co mi zbylo na talíři. Ignorovala jsem ho.

„Tak tedy Holubička,“ pokrčil rameny.

Vzhledla jsem k Americe a pak jsem se obrátila k Travisovi. „Hele, já se tu snažím jíst.“

Travis to vzal jako výzvu. „Já jsem Travis. Travis Maddox.“

Znovu jsem obrátila oči v sloup. „Já vím, kdo jsi.“

„Víš, jo?“ řekl Travis a zvedl poraněné obočí.

„Nelichoť si. Těžko si nevšimnout, když padesát opilců skanduje tvoje jméno.“

Travis se trošičku napřímil. „To se mi stává často.“ Zase jsem zakoulela očima a Travis se zachechtal. „Nemáš tik?“

„Cože jestli nemám?“

„Tik. Pořád ti cukají oči.“ Znovu se zasmál, když jsem se na něj zaškaredila. „Ale jsou to nádherný oči,“ naklonil se jen pár centimetrů od mé tváře. „Jakou vůbec mají barvu? Šedou?“

Zadávala jsem se do talíře a nechala dlouhé prameny svých karamelových vlasů splývat tak, aby mezi námi vytvořily oponu. Nelíbilo se mi, jaký ve mně budil pocit, když byl tak blízko. Nechtěla jsem se podobat těm desítkám holek z Východní univerzity, co se v jeho přítomnosti červenaly. *Vůbec* jsem nechtěla, aby na mě takhle působil.

„Ať tě to ani nenapadne, Travis. Je jako moje sestra,“ varovala ho America.

„Holka,“ řekl Shepley. „Právě jsi mu řekla ne. Teď už toho nenechá.“

„Nejsi její typ,“ ježila se.

Travis předstíral, že je uražený. „Já jsem typ pro každou!“

Koukla jsem na něj a usmála se.

„Aha! Úsměv. Přece jen nejsem úplnej hajzl,“ mrkl. „Těšilo mě, Holu.“ Obešel stůl a naklonil se k Američinu uchu.

Shepley hodil po bratranci brambůrkou. „Dej pusku pryč od ucha má holky, Trave!“

„Komunikuju! Já komunikuju!“ Travis odcházel pozadu s rukama zdviženýma v gestu nevinnosti.

Následovalo ho několik dalších dívek, které se chichotaly a pročešávaly si prsty vlasy, aby si jich všiml. Otevřel jim dveře a ony málem kvičely radostí.

America se zasmála. „Ale ne. Jsi v maléru, Abby.“

„Co říkal?“ zeptala jsem se ostražitě.

„Chce, abys mu ji přivedla na pokoj, vid’?“ řekl Shepley. America kývla a on zavrtěl hlavou. „Jsi chytrá holka, Abby. Rovnou ti

říkám, jestli mu na to skočíš a pak na něj budeš našťvaná, nesvá-
děj to na mě a na Ameriku, jo?“

Usmála jsem se. „Já mu na to neskočím, Shepe. Připadám ti
jako Barbína?“

„Neskočí mu na to,“ ujišťovala America a dotýkala se jeho
ramene.

„Tohle není moje první rodeo, Mero. Víš, kolikrát už mi
všechno podělal, protože se vyspal s něčí nejlepší kamarádkou?
Zčistajasna se z chození se mnou stane konflikt zájmů, protože
to je bratření s nepřitelem! Říkám ti, Abby,“ podíval se na mě,
„ne abys zakazovala Mere se mnou chodit, protože skočíš Travi-
sovi na ty jeho kec. Ber to jako varování.“

„Zbytečné, ale díky,“ řekla jsem. Pokusila jsem se uchlácolit
Shepleyho úsměvem, ale jeho pesimismus pramenil z toho, koli-
krát vyhořel díky Travisovým výpadům.

America mi zamávala a odešla se Shepleym, zatímco já se vy-
dala na odpolední seminář. Mžourala jsem do zářivého slunce
a držela se popruhů batůžku. Východní univerzita přesně splnila
mé očekávání – od menších učeben až po neznámé tváře. Byl to
pro mě nový začátek. Konečně jsem mohla někam jít, aniž jsem
vnímala šeptání těch, kteří znali – nebo si mysleli, že znají – mou
minulost. Byla jsem jednou z davu jako všichni vykulení, sna-
živí prvňáci, co jdou na seminář, žádné okukování, žádné drby,
žádný soucit ani odsudky. Jen iluze toho, co jsem chtěla, aby vi-
děli: praktická Abby Abernathyová v kašmírovém svetru.

Položila jsem batůžek na podlahu a sesula se na židli, sklo-
nila se a lovila z tašky laptop. Když jsem ho položila na lavici, za-
sunul se k vedlejšímu stolu Travis.

„To je dobrý. Můžeš mi psát poznámky,“ řekl. Žvýkal pro-
pisku a usmíval se, nepochybně jak nejkouzelněji dovedl.

Střelila jsem po něm znechuceným pohledem. „Ani na ten-
hle předmět nechodíš.“

„Houby nechodím. Obyčejně sedím tamhle nahoře,“ ukázal do zadní řady. Skupinka dívek na mě civěla a já si všimla prázdné židle uprostřed.

„Poznámky ti dělat nebudu,“ řekla jsem a zapnula počítač.

Travis se naklonil tak blízko, až jsem na tváři ucítila jeho dech. „Promiň... urazil jsem tě nějak?“

Vzdychla jsem a zavrtěla hlavou.

„Tak s čím máš problém?“

Tlumila jsem hlas. „Nevypím se s tebou. Už bys toho mohl nechat.“

Než promluvil, rozlil se mu po tváři mírný úsměv. „Já po tobě nechtěl, aby ses se mnou vyspala.“ Zamyšleně zvedl oči ke stropu. „Nebo chtěl?“

„Nejsem Barbína ani žádná ta tvoje fanyňka tam nahoře,“ ohlédla jsem se k dívkám za námi. „Tvoje kérky na mě nepůsobí, ani tvůj chlapecký šarm, ani ta nucená lhostejnost, takže můžeš přestat vyvádět, jo?“

„Tak jo, Holubičko.“ Vůči mé hrubosti byl nesnesitelně imunní. „Co kdybys dneska večer přišla s Amerikou?“ Ušklíbla jsem se nad jeho požadavkem, ale naklonil se blíž. „Nechci tě přefíknout. Jen chci pokecat.“

„*Přefíknout?* Jak se můžeš někdy s nějakou holkou vyspat, když vedeš takovéhle řeči?“

Travis vybuchl smíchy a zavrtěl hlavou. „Prostě přijď. Nebudu s tebou ani flirtovat, přísahám.“

„Budu o tom uvažovat.“

Vstoupil profesor Chaney a Travis zaměřil pozornost na něj. Ve tváři mu přetrvával zbytkový úsměv, až se mu dělal dolíček. Čím víc se usmíval, tím víc jsem ho chtěla nenávidět, a přitom to právě proto nešlo.

„Kdo mi může povědět, který prezident měl šilhavou a pekelně šerednou manželku?“ zeptal se Chaney.

„Nezapomeň to zapisovat,“ šeptal Travis. „Budu to potřebovat k přijímacím pohovorům do zaměstnání.“

„Psst,“ řekla jsem a zapisovala každíčké Chaneyho slovo.

Travis se zazubil a uvolněně se sesul do židle. V průběhu hodiny střídavě zíval a nakláněl se mi přes rameno, aby se podíval na monitor. Vyvíjela jsem soustředěné úsilí, abych ho ignorovala, ale jeho blízkost a svaly, co mu naskakovaly na paži, mi to ztěžovaly. Hrál si s černým koženým páskem na svém zápěstí, dokud nás Chaney nepropustil.

Spěchala jsem ze dveří na chodbu. Právě když už jsem si byla jistá, že jsem v bezpečné vzdálenosti, Travis Maddox mě dostihl.

„Uvažovala jsi o tom?“ zeptal se a nasadil si sluneční brýle.

Přistoupila k nám drobná brunetka, vykulené oči plné naděje. „Ahoj, Travisí,“ zatrylkovala a pohrávala si s vlasy.

Zastavila jsem se, ucukla před jejím medovým tónem a pak ji obešla. Už jsem ji viděla, jmenovala se Morgan Hallová a ve společných prostorách dívčí koleje mluvila normálně. Její tón zněl v takových chvílích mnohem zraleji a já se v duchu ptala, co na tom batolecím hlásku podle ní má připadat Travisovi lákavé. Blábolila ještě chvilku o oktávu výš, než se znovu ocitl po mém boku.

Vytáhl z kapsy zapalovač, zapálil si cigaretu a vyfoukl hutný oblak kouře. „Kde jsem to byl? A jo... ty jsi uvažovala.“

Zašklebila jsem se. „O čem to mluvíš?“

„Uvažovala jsi o tom, že přijdeš?“

„Jestli řeknu ano, přestaneš mě pronásledovat?“

Zamyslel se nad mou podmínkou a pak kývl. „Ano.“

„Tak tedy přijdu.“

„Kdy?“

Vzdychla jsem. „Dneska. Přijdu dneska večer.“

Travis se usmál a zastavil. „Paráda. Tak zatím, Holu,“ zavolal za mnou.

Zašla jsem za roh a uviděla Ameriku, jak stojí s Finchem před naší kolejí. Všichni tři jsme se ocitli u stejného stolu při zapisování předmětů a oborů na začátku prvého a já věděla, že bude příjemným třetím kolečkem našeho pěkně naolejovaného stroje. Nebyl zvláště vysoký, ale můj metr šedesát přesto značně převyšoval. Kulaté oči kontrastovaly s dlouhým, úzkým obličejem a odbarvené vlasy měl obvykle vpředu vyztužené do špičky.

„Travis Maddox? Ježíšmarjá, Abby, odkdy se začínají ryby chytat na hloubce?“ zeptal se Finch s nesouhlasným pohledem.

America vytáhla z pusy dlouhý provazec žvýkačky. „Tím, že ho odrážíš, to ještě zhoršuješ. Na to on není zvyklý.“

„Co mi doporučuješ? Vyspat se s ním?“

America pokrčila rameny. „Ušetří to čas.“

„Řekla jsem mu, že dneska přijdu.“

Finch a America si vyměnili pohled.

„Co je? Slíbil, že mě přestane otravovat, když řeknu ano. Jdeš tam dneska, ne?“

„No jo,“ řekla America. „Vážně přijdeš?“

Usmála jsem se a prošla kolem nich na kolej. V duchu jsem se ptala, jestli Travis dostojí svému slibu a nebude se mnou flirtovat. Nebyl zrovna nečitelný: buď ve mně spatřoval výzvu, nebo jsem mu připadala dost bezpečně nepřitažlivá na to, abych byla dobrá kamarádka. Nevěděla jsem, co mi vadí víc.

O ČTYŘI HODINY POZDĚJI ZAKLEPALA AMERICA NA MÉ DVEŘE, aby mě vzala k Shepleymu a Travisovi. Nedělala si násilí, když jsem vyšla na chodbu.

„Fuj, Abby! Vypadáš jako bezdomovec!“

„To je dobře,“ usmála jsem se. Vlasy jsem měla vyčesané na temeni v neupraveném drdolu. Smyla jsem si z obličejě make-up a kontaktní čočky nahradila obdélníkovými brýlemi v čer-

ných obroučkách. Oděná v nevzhledném tričku a teplácích jsem se šourala v žabkách. Už před několika hodinami mě napadlo, že ať je to jak chce, nejlepší bude vypadat nepřitažlivě. V ideálním případě to Trávise okamžitě odradí a nechá toho směšného dotírání. Jestli hledá kámošku, pak bylo mým cílem být tak ošklivá, že se se mnou nebude chtít ukazovat.

America stáhla okénko auta a vyplivla žvýkačku. „Je to děsně okaté. Co kdyby ses ještě vyválela ve psím trusu, abys měla ten outfit kompletní?“

„Nesnažím se dělat na někoho dojem,“ řekla jsem.

„To je vidět.“

Zastavily jsme na parkovišti před bytovým komplexem, kde Shepley bydlel, a já šla za Amerikou ke schodům. Shepley otevřel dveře a rozesmál se, když jsem vstoupila. „Co se ti stalo?“

„Snaží se neudělat dojem,“ řekla America.

America šla za Shepleym do jeho pokoje. Dveře se zavřely a já zůstala sama. Připadala jsem si nemístně. Sedla jsem si do lenošky nejbliž od dveří a odkopla žabky.

Jejich byt byl esteticky příjemnější než typické chlapské doupě. Na stěnách visely, jak se dalo čekat, plakáty s polonahými ženami a kradené tabulky s názvy ulic, ale bylo tu čisto, nábytek byl nový a kupodivu to tam nepáchlo zvětralým pivem a špinavým šatstvem.

„Že ses konečně ukázala,“ sesul se Travis na gauč.

Usmála jsem se a postrčila si brýle ke kořeni nosu – čekala jsem, až ho vyděsí můj zevnějšek. „America musela dodělat referát.“

„Když je řeč na referátech, už jsi začala dělat na tom dějepisu?“

Ani nemrkl okem nad mými rozčuchanými vlasy a já se nad jeho reakci zamračila. „A ty?“

„Dodělal jsem to odpoledne.“